

Telefonok

2017 júniusa, Budapest

Csengett a telefonom, a vonal végén egy ismeretlen srác, bemutatkozik, udvarias, ahogy ilyenkor kell. Két nap múlva találkozunk, felnézek rá, mert még nálam is magasabb. Akkor még nem tudtam, hogy később is felnézek majd rá, valami egészen más okból. Írtál már újságba? Nem nagyon. Láttál már online-szerkesztőséget belülről? Nem nagyon. Egyáltalán írtál valahova?

Van egy blogom, amely a Coloradóról szól. Nem a magas hegyekkel körbeszabdalt amerikai államról, hanem az ő amerikai álmáról, a NHL-ben szereplő coloradói csapatról, az Avalanche-ról. Kezet fogunk, gondolkodom. Két nap múlva felhívom, gyere, vágjunk bele. Tán a második munkanapján vezető anyagot ír, együtt farigcsáljuk. Akkor. Néhány hónap múlva meg úgy olvasom a cikkeit, mint a Hóhér dalát, vagy az Amerikai tragédiát. Folyik előttem a szó, nem mellesleg magamat sem kell felkötnöm és tragédia sincs születőben.

2018 szeptembere, Budapest

Csengett a telefonom, azt mondja, itt van valami kanadai ember Miskolcon, aki edzette Ovecskint meg Jágrt, meg a kanadai válogatottat is. Elmenne hozzá beszélgetni. Mondom, ok. Másnap hív és nevetve meséli, hogy a mogorva Glen Hanlon úgy jött be a szobába, hogy tíz perce van. Háromnegyed óra múlva még mindig folyt a szó, a mogorva Hanlon csupa mosoly, meg az emberem is, aki egy perc alatt mutatta meg, mi mindent tud erről a sportágról. Gondolom, csak imponált Hanlonnak, vagy mi a szösz. Különben csak nem maradt volna vele oly sokat.

2019 szeptembere, Norvégia

Épp az Isten háta mögé mászok felfelé Lofotenen, amikor cseng a telefonom. A vonal végén hallom az izgatottsággal vegyített kérést: itt van a szomszédban, Újvidéken Darko Milicsics, aki valamikor az NBA királya volt, de most már hazatért Újvidékre és adna egy interjút és adjak azonnal autót, meg benzint, meg mit tudom én mit, s mire feleszmélek, s hazaérek Norvégiából, már kész a nagyinterjú, amelyhez foghatót Magyarországon senki sem készített és amelyet átvett egy csomó portál, meg újság. Büszkeség neki – és nekem is.

2019 októbere, Budapest

Soha nem hallott izgalommal meséli a telefonban, hogy el lehetne menni a csehországi Kladnóba Jaromir Jágrhez. Már nem is kérdezek semmit, verem a gépet, írom a kiküldetésit, megyek a főszerkesztőhöz, aki semmit sem kérdez, csak mosolyog, pedig azt ritkán szokta: menjen csak. És a srác, aki 27 hónappal korábban még azt sem tudta, mi az az online sportszerkesztőség, megy és csinálja és hozza és szomorú, mert Jágr megsérült azon a meccsen, amire odamentek, de kitart és lebzsel a pálya mellett, és unszol, és hoz egy interjút az egyetemes jégkorongsport valaha volt egyik legnagyobb sztárjával.

2020 szeptembere, Budapest

Cseng a telefon. Hosszan beszélünk. Értem az érveit, visszatartanám, de nem tudom. Azt mondja, úgy érzi, mennie kell. Ez az élet sorsa és rendje. Már nem nullkilométeres kezdő, már neve van a szakmában, meg neve lesz, pláne most, hogy hamarosan átveszi az Év fiatal sportújságírója-díjat. Azt az elismerést, amelyet e laudáció felolvasója huszonhárom évvel ezelőtt szintén megkapott. Akkor a mostani kitüntetett éppen óvodába járt. Nem tudom, mi volt a jele, de ha nem egy hokiütő, akkor abban az intézményben óriási hibát követtek el. Jó utat kolléga! Járd szerencsével, legyél olyan sikeres, mint amilyen abban a szerkesztőségben voltál, ahol 2017 óta dolgoztál. Ja, hogy el ne feledjem: megtiszteltetés volt megismerni, veled dolgozni, újságírónak kinevelni.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége Év fiatal sportújságírója az idén Palotai Barnabás (origo, sportrovat).

Írta és elmondta: Lantos Gábor, az origo sportrovatvezetője.